

Cel mai rău e că nenorocirile nu-și anunță venirea. Nu există câini care să urle în zorii zilei, semnalând data morții noastre, și nimeni nu știe vreodată, atunci când își începe ziua, dacă îl așteaptă o zi obișnuită sau o catastrofă. Nenorocirea este o a patra dimensiune care se lipește strâns de viețile noastre ca o umbră; aproape toți încercăm să scăpăm de ele pentru a trăi, uitând că suntem fragili și muritori, însă unii indivizi nu știu să se protejeze de teama de întuneric. Zarza făcea parte din această ultimă categorie. Știusese dintotdeauna că nenorocirea se apropia insidios cu pași de trap tăcuți.

În ziua aceea, Zarza s-a trezit înainte ca alarma ceasului să sune și și-a dat seama imediat că se simțea neliniștită. Era o proastă dispoziție pe care o cunoștea foarte bine, de care suferea adeseori, mai ales dimineata, în picoteală, la ieșirea din limbul viselor. Pentru că e nevoie de un anumit grad de încredere în lume și în sine pentru a presupune că realitatea cotidiană își urmează cursul dincolo, de cealaltă parte a pleoapelor strânse, așteptând cu răbdare trezirea. În ziua aceea, Zarza nu era convinsă în mod special de existența realității și a rămas cu ochii închiși, fiindu-i teamă să privească și să vadă. Stătea în pat cu fața în sus, încă buimacă, fără să-și fi terminat de asamblat personalitatea diurnă, lumea părând a se învârti în jurul ei, gelatinoasă și instabilă. Ea era

o naufragiată întinsă pe saltea, plutind pe o mare plină poate de rechini. A luat încăpățanată decizie de a nu deschide ochii până când realitatea nu-și va fi recăpătat fermitatea. Reînțoarcerea la viață era uneori o călătorie dificilă.

Din exteriorul obscur s-a auzit un geamăt prelung și Zarza și-a strâns pleoapele încă puțin. Da, într-adevăr, era o tânguire aproape animalică, un vaiet răgușit. Acum se auzea din nou. Murmure agitate, monologuri lacrimogene, apoi o cascadă de suspine. Deodată, un scârțâit de lemn, ca o corabie cu pânze legănată de vânt. Voci de oameni. Strigăte. Plesnituri rezonante între trupuri și alte scârțâieli ritmice. La câțiva metri de ochii închiși ai Zarzei, de patul Zarzei, în dormitorul Zarzei, o pereche făcea probabil dragoste. Există inclusiv posibilitatea ca ei să conceapă un copil. „La ora asta“, s-a gândit ea cu neîncredere și dezaprobare. Viața exploda de cealaltă parte a peretelui, în timp ce Zarza ieșea cu greutate dintr-o mare gelatinoasă. Zgomotul trupurilor continua, cu toată acea exagerare, cu acel zgomot ușor. Redus la această debandadă vecină, actul sexual, descompus în frecări și gemete, părea ridicol și absurd. Un fel de spasm muscular, un exercițiu forțat. Zgomotul strident al alarmei ceasului a coincis cu geamătul final al perechii. Indispusă, Zarza și-a deschis încet un ochi, apoi pe celălalt.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost deșteptătorul. Negru, pătrat, de plastic, lipsit de importanță. Încă zdrăngănea, imblânzit și neglijat, indicând ora 8.02. Reconfortată de acea imagine inofensivă, Zarza și-a lăsat privirea să rătăcească prin cameră. În lumina slabă a dimineții de iarnă a recunoscut rama urâtă, de aluminiu maro, de la fereastră, perdelelele ponosite și cenușii, dulapul zidit, un scaun neclar, măsuta de la căpătâi cu lampa ei, câteva rafturi foarte simple. Totul atât de impersonal, ca o cameră de hotel. Sau ca dormitorul unui mic apartament mobilat, ceea ce și era. Zarza a reconstruit în minte cealaltă încăpere: sofaua de culoare verde-închis, masa

rotundă din lemn prost, trei scaune asemănătoare celui din dormitor, o vitrină cam mare pentru dimensiunea camerei. Nu erau nici un tablou, nici un afiș, nici măcar un calendar în toată casa. Și nici obiecte decorative, vase, scrumiere. Nu mai erau alte lucruri personale în afara laptopului de pe masa din salon și a câtorva cărți împrăștiate prin toate părțile. Ai fi putut spune că abia se mutase acolo, deși adevărul e că locuia deja de doi ani în acel apartament. Zarzei îi plăcea ca lumea ei să fie așa, imprecisă, elementară, lipsită de memorie, pentru că există amintiri care rănesc precum glonțul unui sinucigaș.

Și-a încrunțat fruntea, s-a înarmat cu resemnare și a aprins lampa. Nu-i plăcea să fie nevoită să aprindă lumina electrică în timpul dimineților întunecate de iarnă: sub strălucirea impersonală a acelor becuri, lucrurile căpătau un aspect lugubru. A privit din nou perdelelele prăfuite, fereastra de aluminiu, dulapul din placaj ieftin, de data aceasta bine luminate. Da, nu avea nici o îndoială: casa ei era casa ei. Nu mai era nici o îndoială că Zarza se întorsese din lumea nopții. Încet-încet, a asimilat în cercuri concentrice detaliile precise ale realității ei. Era o zi lucrătoare, ea muncea, trebuia să se ridice. Era iarnă, poate Crăciunul. Nu, era 7 ianuarie, chiar după Bobotează. Sfârșitul sărbătorilor de iarnă. Era marți, era miercuri. Nu! Era fără îndoială marți, mai erau trei zile până la sfârșitul de săptămână. Era puțin peste opt dimineata, ea intra la ora nouă, firma se afla la periferia orașului, trebuia să se scoale. Lucra ca editor și corector la o editură importantă, avea treizeci și șase de ani și se numea Sofia Zarzamala. I se spunea Zarza. Asta era tot. Nici un pas mai departe. Nici un gând în plus. Trebuia să se scoale.

A oprit deșteptătorul, care încă se mai agita pe măsută și s-a așezat pe pat. Aerul din dormitor s-a mișcat leneș în jurul corpului ei, ca o jachetă care nu se poate potrivi. Exact la acea oră, exact în acel moment mii de persoane solitare se

trezeau, vârâte în carapacea caselor lor goale. Zarza a simțit pe umerii săi greutatea restului lumii. Dacă ar face un atac de cord brusc, le-ar lua cel puțin vreo două zile ca să o găsească. Însă acum, Zarza nu avea timp să moară. Trebuia să se scoale.

A lipăit prin dormitor spre baia lipsită de ferestre. A aprins rîndul de becuri care încadrau oglinda și s-a privit. Mereu aceeași paloare și aceeași umbră albăstruie care îi încercăna ochii. Deși poate era efectul luminii artificiale, poate că sub o lumină solară violentă nu ar mai avea aspectul acela sleit și bolnăvicios. Oamenii spuneau că era frumoasă, sau cel puțin o parte din ei o mai spuneau; și ea crezuse asta cu mult timp în urmă, într-o altă viață. Acum se găsea doar ciudată, cu acea clăie dezordonată de păr roșcat marmorat de fire albe, asemănător unui foc care se stinge; cu pielea lăptoasă și cu cearcăne, și cu o privire întunecată în care nu se putea recunoaște. Un vampir diurn. Trecuse mult timp de când nu mai reușea să se împace cu înfățișarea sa. Nu se simțea în întregime reală. De aceea, nu-și făcea poze niciodată și încerca să nu se privească în oglinzi, în vitrine, în ușile de sticlă. Își arăta chipul în oglindă doar dimineța, în fiecare dimineță, în baia ei. Se așeza față în față cu argintul viu, cu pleoapele grele și cu gura având în continuare gustul de salpetru de noapte, încercând să se obișnuiască cu chipul ei de acum. Însă nu, nu progresa. Continua să fie o ciudată. În definitiv, nici vampirii nu puteau să-și privească propria imagine.

La ora 8.14 Zarza a intrat sub duș. I se părea că exista ceva consolator în repetarea micilor activități cotidiene. Câteodată se amuza imaginându-și de câte ori în viața ei avea să mai deschidă în același fel robinetul de apă caldă al dușului; de câte ori avea să-și mai scoată ceasul și să și-l pună apoi la loc. De câte ori avea să mai strângă tubul de pastă de dinți deasupra periutei și să-și mânjească axilele cu deodorant,

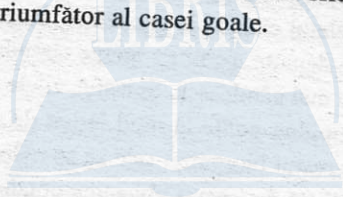
să-și încalzească laptele pentru cafea. Toate aceste fleacuri, puse cap la cap, sfârșeau prin a construi ceva asemănător unei vieți. Erau ca scheletul exogen al existenței, obiceiuri pentru a putea merge mai departe, pentru a merge târându-se, pentru a respira fără să se mai gândească. Și astfel, zilele se scurgeau ușor pe aripile timpului, golite în mod fericit de sens. Zarzei nu i-ar fi păsat ca restul biografiei sale să se reducă la câteva automatisme, la o listă de gesturi obișnuite notate de un birocrat plictisit pe vreun cărțoi prăfuit: „Până la moartea ei, Sofia Zarzamala și-a periat dinții de 41 712 ori, și-a încheiat sutienul cu 14 239 ocazii, și-a tăiat unghiile de la picioare în 2 053 dimineți...”. Însă în dimineța aceea, la ora 8.15, în timp ce începea să se săpunească, s-a întâmplat un fapt neașteptat, care a bulversat inerția lucrurilor: a sunat telefonul. Telefonul suna rareori în casa Zarzei și cu siguranță niciodată la o asemenea oră. Așa că a închis robinetul dușului, a alunecat ieșind din baie, însă fără urmări, a înșfăcat din zbor un prosop și a lăsat o dâră grăbită de apă pe parchet până a ajuns la aparatul de pe mäsută.

– Da?

– Te-am găsit.

Zarza a trântit receptorul cu o mișcare bruscă și nu a mai pierdut vremea nici măcar ca să se șteargă. A ridicat de pe jos lenjeria pe care și-o scosese cu o seară înainte și a îmbrăcat-o; apoi, a luat aceleași ghete, pantalonii de catifea reiați, jerseul mare gri, geaca de piele întoarsă. A deschis sertarul măsuței, a scos toți banii pe care-i avea și i-a băgat în geantă. Telefonul a început să sune din nou, însă nu a răspuns. Știa că, dacă ar fi făcut-o, ar fi auzit din nou aceeași voce de bărbat, poate aceeași frază. „Te-am găsit”. Apelul telefonic pusese în funcțiune un cronometru invizibil, ticăitul inexorabil al unei numărători inverse. Zarza a fost atât de agilă în mișcări încât la nici trei minute de la primirea mesajului era deja gata. La 8.19 ieșea pe ușa

apartamentului ei, fără să știe dacă avea să se mai întoarcă vreodată, în timp ce telefonul suna sfidător în urma ei, invadator triumfător al casei goale.

Când a revenit la realitate și a încetat să mai fie concentrată doar asupra efortului de a fugi, Zarza s-a regăsit în mijlocul șoselei de centură, urmând același traseu pe care îl făcea în fiecare zi pentru a merge la serviciu. Coborâse în zbor scările casei sale, ajunsese la mașină în doi timpi și trei mișcări și traversase jumătate de oraș, mergând șerpuit prin traficul intens, sub protestele celorlalți șoferi, însă nici după atâta goană nu putuse lăsa în urmă senzația de catastrofă iminentă pe care i-o provocase apelul telefonic. Acum era aici, încă îngrozită, în plin trafic, ca în toate dimineațele. Dar azi nu era o zi normală. Pentru ea, zilele normale luaseră sfârșit. Deși, la drept vorbind, Zarza fusese mereu neîncrezătoare în normalitate; se temuse mereu că lucrurile cotidiene erau o construcție prea fragilă, prea fină, prea ușor de distrus, ca și pânza vaporosă a unui păianjen. De-a lungul anilor, Zarza încercase să susțină construcția cu rutina sa de rigoare, dar scheletul se înclinase acum și era nevoie ca ea să facă ceva. Deocamdată nu se putea apropia de editură. Dacă el îi cunoștea domiciliul, atunci trebuia să știe și care era locul ei de muncă. A tras brusc de volan și a părăsit autostrada la prima ieșire. Trebuia să-și pună ideile în ordine. Trebuia să se gândească ce să facă.

A oprit mașina câteva străzi mai încolo. Întâmplarea, acel romancier nebun care ne scrie, o făcuse să treacă prin fața unei cafenele pe care Zarza o frecventa mai demult. Era ora 8.50 și localul era recent deschis și aproape gol, încă decorat cu câteva ghirlande de Crăciun ponosite. A luat loc exact în fața mesei pe care obișnuia să o ocupe atunci când mergea la o cafea, cu atâția ani în urmă. Și vechea ei masă era liberă, însă nu a îndrăznit să se așeze acolo. S-a instalat în fața ei, deci, la una dintre mesele deteriorate de marmură și lemn, aproape de fereastră, și o bucată bună de timp n-a făcut decât să respire.

– Ce să fie?

– Un ceai, vă rog.

Să respire și să meargă înainte. În cele mai grele momente trebuia să se agațe de funcțiile de bază, iar Zarza știa asta. Să respire și să meargă înainte. Trebuia să se elibereze de tot ce era inutil și să reziste, să se agațe de existență ca un animal, ca o moluscă lipindu-se de stâncă pentru a lupta contra valului. În plus, știuse mereu că momentul acesta avea să vină. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Dar nu era. Zarza nu avea încredere în ea însăși și în modul ei de a da piept cu problemele. Cu ani în urmă, *el* obișnuia să spună că Zarza avea o personalitate de fugar. Poate că avea dreptate; poate că ea nu știa să se confrunte în mod direct cu lucrurile. Nici măcar cu amintirea lucrurilor. Uneori se gândea că devenise istoric pentru a-și putea însuși amintirile îndepărtate și pentru a evada din cele proprii. Pentru a avea ceva de care să-și aducă aminte și care să nu o doară. Istoricul – ca un parazit al trecutului celorlalți.

De la fereastra cafenelei se vedeau chiar turnurile universității unde Zarza studiase; aici, în acest local, obișnuiau să se întâlnească la ieșirea de la cursuri. Ea a devenit specialist în istorie medievală; *el* s-a specializat în istorie contemporană. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, într-o altă viață. Înainte să apară Regina. Zarza a simțit o senzație de greață în

stomac: „poate că era cadavrul pe jumătate digerat al propriei inocențe“, s-a gândit cu o grandilocvență ironică. Deși ea nu fusese niciodată cu adevărat inocentă. „Copilăria este locul unde îți petreci tot restul vieții“, s-a gândit Zarza; copiii bătuți își bat copiii când ajung adulți, fiii de bețivi devin alcoolici, descendenții sinucigașilor se omoară, cei care au părinți nebuni înnebunesc.

Respiră și mergi înainte! Trebuia să se înzdrăvenească și să-și concentreze forțele. Trebuia să se pregătească. Ca și luptătorii înainte de bătălie. De exemplu, trebuia să mănânce ceva: nu știa când va mai putea să o facă. A pus deoparte ceașca de ceai, din care abia gustase, și l-a chemat pe chelner.

– Un sandvici cu tortilla și o cafea, vă rog.

Era ceea ce obișnuia să mănânce cu *el* atunci când veneau aici. Un sandvici cu tortilla cu pâinea prăjită. Pe atunci, încă se mai bucurau de mâncare, și existau aleile singuraticе, și mirosul de pământ ud din timpul furtunilor, și leneveala la căldură în diminețile de duminică. Ea nu a fost niciodată o inocentă, însă viața ei de dinainte era aproape o viață.

Putea încerca să fugă. Sau, dimpotrivă, putea să-l infrunte. Acestea erau, de fapt, singurele opțiuni. Să evadeze sau să-l omoare. Zarza a zâmbit pentru sine cu amărăciune, pentru că cele două alternative îi păreau absurde. Se afla din nou într-o situație fără ieșire. Deși, cine știe? Poate că, după tot ce se întâmplase, *el* nu venea să se răzbune. Poate că o iertase.

O familie tocmai se așezase la masa din față, la vechea ei masă, fără să-și dea seama că aceasta era pătată de amintiri. Era vorba de un tată și o mamă de vârsta Zarzei; o fetiță de vreo zece ani, o alta poate de șase și un bebeluș băiat. Tatăl o așezase alături de *el* pe fetița cea mare, care era o prințesă cu părul lung și cărlionțat; mama s-a instalat lângă fiica cea mică, însă imediat s-a ridicat ca să-l scoată pe bebeluș din cărucior și să-l ia în brațe. Cea mică, cu bucle închise la culoare, a rămas singură la un capăt al mesei, singură și devorată de

singurătate. Era mai degrabă urâtică. Nimeni nu părea să-i dea nici cea mai mică atenție, așa cum se întâmplă uneori cu copiii mijlocii; însă tatăl, mai ales tatăl, era cel care-și concentra toată mândria, acel tată care avea ochi și cuvinte doar pentru prințesă. Prințesa și tata făceau un aparteu amoros și interminabil, chip lângă chip, aproape gură la gură, iar mâna tatălui mângâia pletele aurii ale frumoasei, umerii, talia acelei nimfe mlădioase cu șolduri abia ghicite și prepuberale. Fata urâtă îi privea năucită, cu ochi rotunzi rugători, însă ceilalți nici nu băgau de seamă prezența ei. Atunci urâta a vărsat paharul cu lapte pe masă, dar nu s-a ales decât cu o foarte scurtă muștruluială din partea tatălui, nici măcar o jumătate de minut de interes; iar apoi, tatăl a continuat să o soarbă din priviri pe prințesa lui, în timp ce mama, oarbă și surdă, dezmiarda în continuare bebelușul. Iar fata mijlocie, cea uitată, cu o inscripție jegoasă de „Crăciun Fericit“ pe cap, invidia atenția și afecțiunea tatălui ei până la disperare, până la suferință. Până la a-și dori, așa cum Zarza o știa, ca tata să vină și la ea într-o noapte; să o mângâie chiar și în felul acela, în modul acela ciudat, cu degetele lui gădilicioase și lipicioase; chiar de-ar fi fost ca ea să tacă și ca totul să fie cuprins de întuneric. Doar ca tata să o atingă și să o iubească, pentru a putea calma durerea aceea.

Să respire și să meargă înainte. Deodată, Zarza s-a simțit ca asfixiată. Avea nevoie să iasă din cafenea, să simtă aerul rece de ianuarie pe obraji, să se plimbe pe stradă. A luat o ultimă îmbucătură din sandviciul ei, a plătit la tejghea pentru a nu mai pierde timpul și a părăsit localul. Era 9.35. Era hotărâtă, avea să plece. Era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă. Să se îndepărteze de oraș, să dispară cel puțin pentru câteva zile. Odată ajunsă departe și în siguranță, putea să se gândească în liniște și să găsească o soluție. Îi părea rău doar că-și punea slujba în primejdie. Zarzei îi plăcea munca ei. Era unul dintre puținele lucruri din viața ei care îi plăceau.

A scos din poșetă telefonul mobil pe care i-l dăduseră de la firmă și a sunat la birou; a răspuns Lola, celălalt editor al colecției de istorie.

– Lola, nu pot veni la serviciu.

– Ce-ai pățit?

– Probleme familiale. O criză. Fratele meu, știi tu, a improvizat.

– Dar e ceva grav?

– Ei bine, nu știu, treburi de-ale fratelui meu. Se pare că e puțin bolnav și au nevoie de mine. Auzi, încă ceva, dacă mă caută cineva... Dacă mă caută cineva, spune-i c-am plecat într-o călătorie în afara orașului.

– Cum?

– Dacă mă sună cineva să-i spui c-am plecat într-o călătorie în afara orașului, sau, mai bine, în afara țării, și nu știu când mă voi întoarce.

– De ce?

– Asta e treaba mea. Spune-i Luciei că va trebui să lipsesc probabil câteva zile.

– Se va înfuria. Ești în urmă cu cartea.

– Mi-e indiferent. Tu spune-i.

– Nu, dacă voi sfârși prin a fi implicată...

A auzit-o pe Lola bombănind în timp ce închidea. Nu se înțeleseseră niciodată bine, dar nici rău. Zarza nu putea, nu era dornică să aibă prieteni.

Însă îl avea pe Miguel. Zarza a simțit o nevoie bruscă de a-l vedea. Nu voia să plece fără să-și ia rămas-bun. Nu putea să dispară chiar așa. 9.40. Vizitele începeau la 10.00. A urcat în mașină și a condus spre zona de nord prin traficul încă aglomerat, sub un cer trist cu un aspect mineral. Prin geamurile celorlalte vehicule apăreau niște chipuri cu expresii tensionate și posomorâte, chipuri mahmure de petrecere, copleșite de excesul de realitate care se așternea peste tot în diminețile dezgolate de iarnă.